

Barcelona Suites

Onze contes

Univers |

Barcelona Suites

Xavier Bosch
Roc Casagran
Natàlia Cerezo
Empar Moliner
Jordi Nopca
Sergi Pàmies
Adrià Pujol Cruells
Jordi Puntí
Clara Queraltó
Llúcia Ramis
Sílvia Soler

Univers |

Primera edició: maig del 2019

Disseny de la col·lecció: Enric Jardí

Imatge de la coberta: Ignasi Font

© 2019 Xavier Bosch; Roc Casagran; Natàlia Cerezo; Empar Moliner; Jordi Nopca; Sergi Pàmies; Adrià Pujol Cruells; Jordi Puntí; Clara Queraltó; Lluïcia Ramir; Sílvia Soler

Direcció editorial: Ester Pujol

© 2019 Univers per l'edició en llengua catalana

Univers és un segell de Grup Enciclopèdia

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

Imprès a Egedsa

Dipòsit legal: B-5.168-2019

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-17868-00-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra queda rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Índex

<i>Nota editorial</i>	9
<i>Ciutat oblidada</i> Xavier Bosch	13
<i>Plàstic per reciclar</i> Roc Casagran	27
<i>L'Atlàntida</i> Natàlia Cerezo	39
<i>Dona i Ciutat</i> Empar Moliner	49
<i>Ha arribat l'hora de creure en tu</i> Jordi Nopca	59
<i>Carta al fill</i> Sergi Pàmies	81
<i>A l'ull de l'huracà</i> Adrià Pujol Cruells	89
<i>La vigilància de l'art contemporani</i> Jordi Puntí	101

<i>A ciutat</i>	119
Clara Queraltó	
<i>L'hotel de Santa Anna</i>	131
Llúcia Ramis	
<i>Xiscles i plomes</i>	145
Sílvia Soler	

Nota editorial

Com el famós «Ceci n'est pas une pipe» de Magritte, això no és pas una antologia.

L'Enciclopèdia diu que, en música, la suite és una «composició instrumental formada per una successió de diverses peces —normalment, de característiques contrastades però en la mateixa tonalitat— concebuda per a ser interpretada íntegrament i en l'ordre donat». També fa referència a l'habitació d'un hotel, una talaia privilegiada des d'on podem observar la ciutat. Aquest llibre no és ni una antologia ni òbviament una obra musical, és un recull de contes escrits per onze de les nostres veus contemporànies més rellevants. Ordenats per ordre alfabètic, hi trobareu Xavier Bosch, Roc Casagran, Natàlia Cerezo, Empar Moliner, Jordi Nopca, Sergi Pàmies, Adrià Pujol Cruells, Jordi Puntí, Clara Queraltó, Lluïcia Ramis i Sílvia Soler. Hi ha onze autors i n'hi voldríem més, perquè molts són els que ens fascinen: us oferim, doncs, un tast divers de la literatura que ens agrada.

Amb aquest volum estrenem segell: Univers, un nom que vol agafar el testimoni agosarat i alhora homenatjar la mítica «Biblioteca Univers» que Carles Soldevila va dirigir abans de la guerra des de la Llibreria Catalònia amb Antoni López-Llausàs com a editor i on van conviure traduccions

i autors catalans, agermanant, per exemple, Voltaire amb Prudenci Bertrana.

La nostra intenció és, també, publicar llibres d'aquí cap al món i del món cap a Catalunya, i per això volem batejar aquesta iniciativa amb uns relats de ficció com els que aplega *Barcelona Suites*. El títol pren el nom de la ciutat que li fa d'escenari, de teló de fons i de personatge. És la tonalitat que actua de fil conductor de les peces contrastades. La capital del nostre Univers.

E.P.
Maig del 2019

Barcelona Suites

Ciutat oblidada

Xavier Bosch

Quan vaig conèixer l'Andrés estava a punt de fer els quaranta. Feia deu anys que era a la presó. N'hi quedaven deu més.

Els diaris, en dos breus, havien parlat d'ell amb un sobrenom. Si la premsa t'anomena entre cometes, malament rai. «El topo» havia aconseguit un permís excepcional per sortir de la presó. Un privilegi, d'un sol dia, perquè li fessin una entrevista a la televisió. Havia complert la meitat de la condemna i, no em pregunteu com, el director general de serveis penitenciaris havia decidit que potser era una bona idea ensenyar algú que havia entrat a la cella per homicidi, havia après a llegir, escrivia poemes i s'havia convertit, de dilluns a divendres, en el responsable de la biblioteca del centre.

A mi em van encarregar que l'anés a buscar a Can Brians a primera hora, que el passegés per la ciutat, que li comprés una mica de roba per fer bona pinta per pantalla i, sobretot, que agafés els tiquets com a justificant de pagament. A mitja tarda, l'havia de dur cap a la cadena per enregistrar el programa. Si tot sortia bé, a la nit tindria una sorpresa.

Era la meva primera feina de debò, no feia tant que havia acabat la carrera i obeïa el que em deien, sense posar-hi pegues ni fer gaires preguntes. Jo no era guardaespalles, ni

tan sols el productor del programa. A tot estirar, auxiliar de guió. Havia estudiat Periodisme a la Universitat Autònoma. Oficialment en deien «Ciències de la Informació». Les cometes, en aquest cas, no eren per dissimular el delictes sinó perquè, en aquells cinc anys, la ciència que vam tocar va ser molt escassa. A *Tota una vida* documentava les entrevistes perquè el presentador semblés infallible. Si l'entrevista sortia rodona era mèrit seu. Si cometia una relliscada era culpa meva. Aquesta és la segona lliçó que s'aprèn quan es treballa a prop d'una estrella.

De documentació sobre «el Topo», en vaig trobar ben poca. Amb prou feines dues notícies breus, en dos diaris de Madrid. Una, de 1970. La segona era de 1983 i recollia la sentència condemnatòria. A mitjans de maig de 1993, la foto de l'Andrés sortia per primera vegada als diaris per il·lustrar, a les pàgines de la graella del dia, que un assassí seria entrevistat durant una hora i mitja a la televisió pública. El rebombori va ser important. L'oposició va demanar que se censurés aquella emissió i, de passada —sempre ho aprofiten tot de passada—, que dimitís el director de la cadena. En defensa pròpia, el programa va al·legar que no es tractava d'un homenatge sinó d'una entrevista per veure com vivia una persona que feia deu anys que estava privada de llibertat. El director de *Tota una vida* argumentava que igual que pel plató havia passat una model, un futbolista, una monja, dues actrius o un ni-notaire, també hi podia passar «el Topo». Tots formen part del trencaclosques social, deia. Si fins i tot havíem entrevistat un escriptor, quin mal hi havia a mostrar la vida d'un assassí en vies de reinserció?

A mi em van dir que, sobretot, a l'Andrés li estalviés tot l'enrenou que s'havia generat al voltant de la seva entrevista. No calia, ni convenia, que ell en sabés res. No fos cas que es

posés nerviós, vaig pensar jo, disposat a passar deu hores amb ell, explorant la ciutat.

—Esteu segurs que no s'escaparà?

Em van garantir que no havia de patir. M'ho van assegurar del dret i del revés. Si el deixaven sortir era per la seva bona conducta dia rere dia, durant tota una dècada, i perquè tenien l'absoluta certesa que el seu comportament, fins que jo el tornés a Brians II, seria exemplar. Ho garantien els funcionaris de presons i els psicòlegs que donaven fe de la seva evolució. Però... Vaig gosar aixecar el dit: Si passés res seria responsabilitat meva? Em van respondre que no, taxativament. Però no m'ho van voler firmar. El director del programa —cinc anys en antena, més de dues-centes entrevistes fetes— em va agafar per l'espatlla, paternalista, i em va explicar que mai no es fuga un convidat si li promets noranta minuts de glòria televisiva. En qualsevol cas, jo no volia que «el Topo» fos l'excepció que els confirmés la regla.

L'Andrés m'arribava als mugrons. No devia fer més de metre i mig i, segons com, tenia tant d'ample com d'alt. Era un home quadrat, d'espatlles fortes i un gep incipient, d'asmàtic. Em va mirar de fit a fit, per saber qui l'havia vingut a recollir. Si esperava trobar l'estrella de la tele, devia quedar decebut. L'únic mèrit meu és que, a prop dels dos metres, algú de la productora del programa devia pensar que jo imposaria respecte a un convidat tan peculiar. Em vaig presentar, ens vam saludar i em va cruixir la mà quan me la va estrènyer. El policia de la caseta de la porta li va fer firmar dos papers i me'l van entregar repentinat i amb olor de colònia a granel. Tenia les faccions dures, la barba negra i uns ulls foscos, amb recel.

—A punt?

Va respirar fondo, va mirar al cel i em va dir un sí convençut.

Vam pujar al Renault 5 de la meva mare. Me l'havia deixat amb el dipòsit ple per aquella jornada especial, per anar fins a Sant Esteve ses Rovires. Em va dir que fes la meva, que no patís i que ja l'hi tornaria. Era un model auster, un utilitari sense cap gràcia ni cap extra. Per no tenir, no duia ni radiocasset. L'Andrés, però, va repassar el cotxe de dalt a baix i, amb la vista als dits, ho va tocar tot. Va obrir la guantera i jo, d'un cop sec, la vaig tornar a tancar. Em va dir que mai havia pujat en un cotxe que tingués cinc marxes. Li vaig dir si el volia dur ell i li vaig arrencar el primer somriure. Si l'hagués temptat una mica més, hauria caigut en la provocació. Primer em va dir que no es recordaria de conduir. Després va afegir que devia tenir el carnet caducat. Passat el peatge de Martorell, em va confessar que sempre havia conduït sense permís. Si mai l'enxampaven, el problema no hauria estat per no haver aprovat ni la teòrica sinó per haver robat el cotxe.

L'autopista ens va fer desembocar a la Diagonal a l'hora que els universitaris entren i surten del metro amb la carpeta a la mà. Barcelona li va semblar, d'entrada, una ciutat plena de gent estranya. Molts cotxes i massa soroll. Mirava per la finestra com si aquell paisatge no anés amb ell. Amb prou feines reconeixia un hotel, dos bancs i el Corte Inglés. De la resta, no recordava res. L'última vegada que havia vist la ciutat era per televisió, als Jocs Olímpics. Un any enrere, a la presó els havien posat algunes pantalles més perquè, a l'hora d'esbarjo, els reclusos poguessin mirar els salts de Carl Lewis, la cursa de Fermín Cacho i, sobretot, els combats de boxa. Com vibraven els seus companys amb les set medalles d'or per als púgils cubans. Ningú pegava amb el convenciment

d'aquells depredadors. La musculatura del braç de Roberto Balado era l'enveja del seu company de cella. L'Andrés, més de llibres que d'esports i de rècords, no va seguir gaire les competicions de Barcelona 92. Després d'uns minuts absent, sí que em va explicar que, durant els Jocs, hi va haver un punt de vista de la ciutat que li havia semblat insòlit, gairebé poètic. Vaig dir que si teníem temps i em donava quatre pistes, el buscaríem. Abans, havíem d'anar a comprar-li roba. Em va costar tres illes de l'Eixample convèncer-lo que no podia aparèixer a la televisió amb aquells pantalons de xandall. En una botiga del carrer Nàpols que havia anat passant de mares a filles, ens esperaven amb dues camises planxades que van pensar que li anirien bé. Una era blau cel; l'altra, granat amb una mica de dibuix. Se les va emprovar mentre li feien la vora dels pantalons perquè se'ls pogués endur posats. Encabat, li van donar uns mitjons foscos i uns mocassins de peu molt curt, gairebé de nen. En veure's al mirall, amb la camisa blava de solapa llarga, uns pantalons a mida i unes sabates noves que brillaven pel llustre, l'Andrés no va poder més que somriure. Vam notar que s'agradava mentre li descobríem un queixal corcat. De seguida, però, «el Topo» va adonar-se que no era ell.

—Jo no puc sortir per la tele disfressat.

—Només és un pantaló i una camisa molt bàsica. Vas la mar de normal.

El meu argument no el va convèncer.

—Aquest d'aquí al davant no soc jo. No soc així... —Va fer el gest de descordar-se els pantalons—. Em sap greu, però...

Els amos de la botiga em van mirar. Tots sabíem que tenia raó. Si li trèiem la samarreta negra de l'any de la picor, els pantalons de xandall i les Nike gastades era comprensible que no es reconegués. I, menys encara, amb la incomoditat

d'engavanyar-se dins d'una camisa de botons i una roba encara calentona pel vapor de la planxa. L'Andrés ens va dir que si en el programa es tractava d'explicar com viu cadascú, ell no podia aparèixer d'una manera com no s'havia vestit mai, com un ministre en cap de setmana. Li vaig explicar quins eren els codis de la televisió, de com es maquilla lleugerament la realitat amb aquests detalls estètics sense importància, i vam pactar. Ell va demanar que el deixéssim anar sense cinturó perquè no n'havia dut en tota la vida i jo, en nom del programa, li vaig demanar que ens fes confiança. No aniria gaire mudat. Tan sols una mica més arreglat que de costum, com fa tothom quan el conviden a la televisió. Després, a més a més, tota aquella roba se la podria quedar per sempre. Així que va alçar les espatlles, resignat, i vam guardar la seva roba i les Nike a la meva bossa d'esport. Ens vam endur les dues camises. La granat que portava posada i, per si de cas es tacava durant el dia, o suava, ens vam endur la blavosa perquè es pogués canviar abans del programa. Li vaig dir que aquella roba li aniria bé per d'altres ocasions, sense adonar-me que, potser, l'Andrés no tindria d'altres ocasions. Al capdavant, es va deixar fer. No era ell, però tot d'una li agradava ser un altre.

Vam tornar a pujar al cotxe, sense un destí clar. Es tractava de donar voltes perquè, de mica en mica, redescobrí la ciutat oblidada. La seva Barcelona. Cadascú en té una. Li agradava fer aquell tomb, però el mapa que m'anava dibuixant era peculiar. No veia el Modernisme, posem per cas. Els ulls hi passaven pel damunt però no hi detectava cap voluntat artística especial. En canvi, sense haver de forçar gaire la memòria, sabia, a cada racó, quina oficina bancària hi havia i a quina entitat pertanyia feia una pila d'anys. Era un joc.

Ell creia endevinar-ho tot, amb illusió creixent, i jo no podia contrastar la solució.

Prop de l'estació de França, davant d'un local s'anunciava el menú d'un restaurant xinès, i llavors va fixar la mirada com si hagués trobat un tresor:

—Aquí, just aquí, hi havia la ferreteria on ho comprava tot. —Vaig callar per donar-li corda. Potser en podia treure una pregunta interessant per incorporar al guió, a última hora.— D'aquí treia els ganivets suïssos, les tenalles, tornavisos, claus angleses... Tenien tot el que necessitava per la meva feina.

Vaig fer com si res. Mai m'havia parat a pensar que una ferreteria podria arribar a ser el parc temàtic d'un lladre. Em va obrir un món, però vaig dissimular el meu astorament. Més endavant, en un carreró llòbrec rere l'oficina de Correus de Via Laietana, va reconèixer un edifici on s'havia amagat durant més d'una setmana. No sabia ben bé si era aquell o el del costat. Creia que, entre tots dos, el bloc més tronat era el que s'havia convertit en el seu catau el dia que un atracament va acabar de la pitjor manera. L'Andrés en parlava amb desgana i no va entrar en detalls d'un episodi que havia passat quan encara no tenia els disset. Jo, però, em sabia de memòria els retalls de premsa de l'any setanta. «El Topo» i tres companys més, amb àlies i cometes, havien atracat amb navalla diverses persones al barri de la Ribera durant un mateix matí de desembre. Alertats per alguna víctima, la policia els va buscar, els va trobar i va encerclar els quatre joves. Un d'ells, en intentar fugir, va ferir un policia que, segons el diari, no havia tingut més remei que disparar per defensar-se. «El Pelón» va morir en el trasllat a l'hospital. «El Chato» i «el Rubio» van ser detinguts i només «el Topo», aprofitant el desconcert, es va poder fer escàpol. Em va demanar que no

parléssim d'aquell tema. Ni al cotxe ni al programa. Li vaig suggerir que fos ell mateix qui li digués al presentador que allò no ho volia tocar. Jo, amb pocs mesos al programa, ja havia après que el mateix dia d'emissió, a l'entrevistador no se li pot dir que hi ha alguna cosa que no pot preguntar. No li donis mai una mala notícia a l'estrella el dia de programa, aquesta és la primera lliçó.

Vaig deixar el cotxe en un pàrquing atapeït de columnes, al carrer de darrere del Palau de la Música. Com qui no vol la cosa vam passejar pels carrerons del barri. Vagàvem amunt i avall com si no anéssim enlloc. Jo, però, en duïa una de cap. Havia estudiat l'itinerari i el moment. A la plaça de Sant Pere s'hi havia entaulat la primavera. Després del cansament de l'hivern, els arbres havien recuperat el verd i l'alegria. Tan sols la fressa de les fulles acompanyava aquell racó tranquil, d'una altra època, exclusiu per a vianants. El mateix ressol que torrava les llambordes, daurava la paret d'una església que donava nom i prestància a un indret que havia tingut dies de glòria, però que ja no era gaire de pas. Les terrasses dels dos bars, però, tenien ocupades totes les cadires metàl·liques. Al damunt de les taules, cerveses i patates braves. Els turistes havien ocupat, discretament, la zona zero de l'Andrés.

A la plaça de Sant Pere, el juny de 1983, «el Topo» va matar una persona.

No va reconèixer el lloc al primer cop d'ull. L'oficina bancària del tiroteig ja no hi era. Ara hi venien aneguets de plàstic, tan cars com ridículs, pintats de les més diverses professions. A poc a poc, l'Andrés es va adonar d'on era. Allà mateix, a prop dels graons de Sant Pere, la policia l'havia encastat de cara a terra, amb una bota al clatell per posar-li les manilles

per darrere. Em va narrar l'episodi fil per randa, gairebé amb els mateixos mots que jo havia fet servir per a la documentació del guió. Era la versió que ell havia donat en l'entrevista prèvia que havia fet amb el director del programa. El mateix relat, pràcticament amb idèntiques paraules. Amb el discurs que ens fem a mida per fixar una seqüència per sempre més.

Un company i ell havien planificat un atracament en una sucursal bancària però, tot d'una, la situació s'havia complicat. Algú, des de dins, havia premut un timbre d'alarma directe amb la policia. No van trigar a sentir una sirena, va veure moviments a l'oficina quan ell havia exigut que tot-hom s'estigués quiet, es va posar nerviós i se li va disparar la pistola, amb tanta mala sort que va ferir el vigilant de seguretat del banc. Ja a comissaria, quan va saber que se l'havia carregat, li va caure el món a sobre. Deu anys de presó després, aprofitaria el programa per demanar disculpes als familiars del Gutiérrez, el vigilant de seguretat que havia mort involuntàriament.

L'Andrés s'havia fet la veritat a mida. La condemna, si més no, deia que estava provat que «el Topo», amb una metrallera a les mans, havia disparat una ràfega a boca de canó. Sis trets van abatre el vigilant. De tot això no me'n va dir res. L'Andrés, sortint del lloc del crim, em va sorprendre:

—Vull veure el mar.

Vam baixar a peu fins a la Barceloneta. Tot i les seves cames curtes, tenia una gambada decidida. Els mocassins nous volaven Via Laietana avall. Jo gairebé havia de córrer per atrapar-lo. Un cop a la platja, es va descalçar, es va treure els mitjons per notar la sorra i, amb els pantalons arremangats fins arran de genoll, va plantar els dos peus a dins de l'aigua. Amb la mirada a l'horitzó, jo només veia el mar. Ell —no el vaig voler destorbar— contemplava la llibertat.

Eren les tres tocases i em vaig girar per veure en quin xiringuito dels que teníem a la vora podríem entrar a dinar. M'havien donat diners perquè el convidés i, quan li vaig preguntar què li venia de gust, se li va fer la boca aigua i, com si fos un últim desig concedit abans de seure a la cadira dels entrevistats, em va demanar una paella. Ens van fer esperar molt. Primer, per tenir taula. Després, pel menjar. L'arròs, quan va arribar, no valia gran cosa —insípid com una mala cosa—, però l'Andrés va escurar el plat i se'n va llepar els dits. No menjava, devorava. Amb la barbeta arran de plat, tenia el gest, ràpid i entrenat, per portar la boca a la forquilla sense aixecar el braç de la taula. Vam beure, a mitges, una ampolla de Cune de la casa. La petita, perquè m'havien dit que vigilés que no pimplés gaire a l'hora de dinar. Em va dir que mai no havia pres un vi tan bo, però no en va demanar més. No volia tenir el cap emboirat per al programa. L'àpat només va tenir un moment complicat. Abans de les postres, l'Andrés li va demanar a un cambrer on era el lavabo. Li van dir que havia d'entrar a dins, al restaurant, i es va treure el tovalló del coll, que s'havia posat per no tacar-se la camisa. Decidit, es va aixecar de la cadira.

—Ara vinc.

A l'instant vaig pensar si havia d'acompanyar-lo. O si li havia de dir que, de cop i volta, jo també havia d'anar al lavabo. Però no ho vaig fer. Em vaig quedar a taula, esperant, confiant que el convidat no aprofitaria per fugir. No podia semblar que... Ell no podia creure que jo era un policia que tenia l'encàrrec concret que... Si hagués volgut escapar-se ho hauria pogut fer en qualsevol altre moment. I m'havien garantit que ell no... Però jo em vaig imaginar igualment que aquell pipí era massa llarg. Després em vaig convèncer que el pipí no era només pipí... Però, de qualsevol manera, allò ja feia

massa estona que durava, l'Andrés no hi era i vaig mirar a un costat i l'altre per si el veia córrer amb els mocassins supersònics... I em veia jo tombant la taula del restaurant i sortint a perseguir-lo. I després l'enxampava, ens fèiem amics a base de cops de puny i em convencia que havíem de tocar el dos, junts, a l'aventura. Primer era el seu còmplice, després el seu soci, i atracàvem forns per un llonguet i robàvem joieries amb passamuntanyes, i «el Topo» i jo, nosaltres dos, fèiem una *road movie* que no s'acabava mai fugint per carreteres secundàries. Primer el Montseny, després el Pirineu... Vaig aparcar les històries i, quan vaig creure que ja feia massa estona que l'Andrés s'havia aixecat de taula, vaig anar al lavabo. Vaig obrir la porta, amb la recança de trobar-me'l buit. Però no. L'Andrés era allà, encuriosit, jugant amb l'aigua i una aixeta que només rajava si passaves la mà per sota. No n'havia vist mai cap com aquella, em va dir rient. Més enllà del queixal corcat de dalt, li faltaven moltes peces. Em vaig forçar a fer un riu, perquè no semblés que l'havia anat a buscar.

Per passar la tarda, vaig proposar que anéssim al cinema. Al Maremàgnum, al costat del port, hi havia quatre sales per triar. Jo vaig descartar *Pulp Fiction* i *Cadena perpètua*. Ell va dir que no a *Mujercitas* i, per reducció, vam entrar a veure *Forrest Gump*. Va dormir mitja pel·lícula. L'altra meitat la va roncar.

A la sortida, vam caminar un bon tros fins a recuperar el cotxe i li vaig preguntar si volia conduir-lo ell. Per la seva mirada, diria que no va entendre la broma. El vaig portar, ja, cap a l'edifici de la televisió. A mesura que ens hi acostàvem, els seus silencis eren més llargs. Vaig témer, d'entrada, que fos la mena de convidats que a l'hora de la veritat fan figa.

Després, vaig pensar que ja t'ho faràs. Era la seva vida i, al capdavant, era feina del presentador saber-li arrencar les paraules, la història i els pensaments de l'Andrés. No havia estat idea meva dedicar-li una hora i mitja de televisió. Potser no tenia tantes coses a dir, tampoc.

Al control d'entrada ja ens esperaven. El vigilant de seguretat —molt professional, sense cap anhel de venjança gremialista— li va demanar la documentació, li va donar un adhesiu perquè se l'enganxés en un lloc visible i ens va obrir el torn perquè poguéssim entrar. Li vaig fer un volt apresat per la redacció i el vaig acompanyar fins a maquillatge. Just allà, amb l'Andrés reclinant el cap perquè el pintessin per primera vegada a la vida, va acabar el meu marcatge de deu hores a un convidat tan especial. Feina feta. Objectiu acomplert amb èxit.

El programa el vaig veure en una pantalla del bar de la cadena, fent tabola amb alguns companys de l'equip. A aquella hora el *self-service* estava tancat i era el lloc més tranquil per veure com l'estrella suava de valent per fer-li dir a l'Andrés tot el que volia que digués. *Tota una vida*, en el fons, anava sempre sobre el presentador. Els convidats només eren l'excusa.

Després del programa, el director em va comunicar que me'n podia anar a casa. No calia que el dugués enlloc. L'Andrés s'havia guanyat «la sorpresa». Vaig notar les cometes quan pronunciaven aquella paraula carregada de segones intencions. No em va costar gaire que em revelessin quin era el premi que la gent de producció li havia preparat en secret. El xofer del presentador duria l'Andrés a una pensió de llit i dutxa, prop de la plaça Espanya. Allà, a l'habitació, l'esperava la seva parella, una noia de Canàries que ningú

sabia com s'havien conegut. El programa li havia pagat el bitllet perquè poguessin aprofitar la nit. A primera hora del matí, el mateix conductor s'encarregaria de recollir-los a tots dos. A l'un el tornaria a la presó abans de les nou. A l'altra, l'acompanyaria a l'aeroport. No m'havia de preocupar de res. La meva missió havia acabat. A l'Andrés, no el vaig tornar a veure. Mai més.

L'endemà, abans de tornar-li el Renault 5 a la mare, vaig fer un vol per Montjuïc. Vaig aparcar prop de la Fundació Miró, on una corrua d'escolars feien cua per anar a veure aquella explosió de traços i colors. Vaig caminar fins a les piscines municipals a l'aire lliure. Els dimecres al matí estaven tancades. No hi havia ningú. Ni a crits, no vaig aconseguir que algú tragués el nas. M'haurien anat bé les tenalles del «Topo» per rebentar el forrellat i poder-m'hi colar. De fora estant, s'insinuava la palanca i el racó poètic que, tal vegada, l'Andrés havia conservat com a imatge dels Jocs de Barcelona. La plataforma de pedra a deu metres de l'aigua continuava allà. Hi faltava, tan sols, el saltador a punt de l'acrobàcia. La ciutat, de fons, es mantenia com un ciclorama dibuixat i difós. En últim pla, les torres de la Sagrada Família, a mig camí entre el símbol i la fe, s'aixecaven per certificar el pas del temps.

Li vaig tornar el cotxe a la mare, amb tres petons d'interessos. El Renault encara feia olor de la colònia de l'Andrés. Aquella mateixa tarda, em va preguntar què hi feien, al maleter, dins de la meva bossa d'esport, una samarreta negra de l'any de la picor —ho va dir amb aquesta expressió— i uns pantalons de xandall que a mi m'havien d'arribar al turmell, com si anés a passar el riu.

AQUEST PRIMER LLIBRE D'UNIVERS, IMPRÈS A SABADELL
AL MAIG DEL 2019, HA ESTAT COMPAGINAT
AMB LA TIPOGRAFIA BRABO
DE FONT SMITH.

Xavier Bosch
Roc Casagran
Natàlia Cerezo
Empar Moliner
Jordi Nopca
Sergi Pàmies
Adrià Pujol Cruells
Jordi Puntí
Clara Queraltó
Lucia Ramis
Sílvia Soler

Onze autors. Onze contes.
Onze històries amb Barcelona
de teló de fons.

16,50 €

ISBN: 978-84-17868-00-0

Univers |

Narrativa